

STUDIEBIJeenKOMST II - 7 februari 1962.

Vraag: Er werd gezegd: "Vraag en U zal gegeven worden" en daar tegenover is gesteld "vraag en U zal niet gegeven worden". Kunt U hierover meer uitleg geven?

Antw: Dan starten we direkt met het verband Jezus, toen hij hier op aarde leefde, in een tijd die ongeveer dezelfde was als nu. Noemen wij eerst de negatieve, of de afbrekende term: "vraag en U zal niet gegeven worden". Dit houdt ten eerste de keuze mogelijkheid in die gegeven is aan de mens wanneer hij vraagt. Een vraag die geschiedt uit een wanhoop kan nooit ingewilligd worden. Althans niet zoals het is gesteld vanuit de Vader, vanuit de Algod.

Ten 2e. Indien we vragen, langs een redelijke weg ons gegeven, dan kan onmogelijk een benadering tot het Goddelijke vanuit ons wezen komen en ook op deze vraag kan dan niet een redelijk of verstandelijk gevolg gegeven worden. Hier liggen verschillende waarden in, en dan is het misschien meteen eenvoudig dit duidelijk te maken als wij stellen dat God Alziel is, overal vertegenwoordigt. Nu kunt U nog zeggen: God is Liefde, God is Rechtvaardig, God is goed, wijs en verduelig enz. maar dat zijn facetten Gods die, indien ge eenmaal op de weg zijt van deze bepaling, uw eigen wezen zodanig instellen dat ge via deze eigen bereiking die U diert, normaal de Goddelijke Kracht kunt aan het woord laten. Maar dat vraagt zeer verregaand en doorgevoerd streven van de mens, waarbij hem in dit streven zelf reeds een mogelijkheid tot inzicht geboden wordt.

Een mens heeft een ziel. Deze ziel is het afgescheiden gedeelte van God. Dus van Alziel. Stellen wij dat God Alziel is, dan is onze ziel ook geestelijk een gedeelte dat van God afgescheiden is en waarbij dit gedeelte (de ziel dus) zich niet meer bewust is van het totaal Goddelijke. Nu is er een geest of een bewustzijn. Dit bewustzijn is er om de ziel terug bewust tot zijn God te laten keren of bewust te worden van zijn God. Indien wij nu tot de stof afdalen, een vergelijk willen maken, dan zal de Alvertegenwoordigheid ook zeer zeker in uw eigen denkvermogen aanwezig zijn. Echter zal elke vraag die ge via dat verstandelijk vermogen uit, via deze stoffelijke noodzaak in beklag neemt, onderhevig zijn aan de begrippen die U verstandelijk van de kracht die U op U neemt of van de kracht die U voor de uitvoering aansprakelijk stelt, dat deze kracht normaal door U gekend moet zijn.

Dat houdt in: 2 punten:

1. Dat de mens niet vragen kan waarvan hij de overblik niet machtig is. Indien er een begrenzing in zijn wezen is, waarbij hij niet verder kan gaan dan de uitvoerbaarheid in zijn beperkte zin, is dat in grote mate fataal.
2. Anderzijds houdt dat wel in dat alles wat de mens in zijn denkvermogen maar enigszins in vorm kan stellen, voor mogelijk kan achten, dat dit voor hem bereikbaar is. Dan is het duidelijk dat in de bewust verwarde weergaven soms die tot nadenken heeft verplicht het noodzakelijk is dat ge ook eerst Uzelve dient te kennen. De zelfkennis vraagt verscheidene jaren.

2.

Het neemt zolang tijd in beslag dat wij er heden niet kunnen toe overgaan, deze zelfkennis ter ontwikkeling te brengen in de mens, en omdat wij anderzijds gezien de noodzaak die in de komende tijd geschapen zal worden de mens zullen doen trachten met een halve zelfkennis te komen tot verrechtvaardigde handelingen vanuit zijn God.

Dan moet U afstand doen in de 1e. plaats van een Godspersoonlijkheid die U zich normaal voor kunt stellen als zijnde menselijk. Want in de erkenning van een menselijke voorstelling zal de beperktheid van de menselijke kracht dus de onmacht des mensen gelegen zijn. Het is niet voldoende als mens te zeggen: hier is iemand ziek, ik kan hem niet genezen, maar God kan hem wel genezen (indien ik God zie als supermens die dit wel kan). Men kan echter via een overweging (aan de hand van de kleine schets die daar wel zeer duidelijk is in gegeven) komen, tot een aanvoelen van een kracht die in de persoonlijkheid aanwezig is, een oock gericht kan worden.

Kom ik in zulke fase van meditatie (althans in het eerste, het is beter een instelling), zal het gevoel mee gaan praten. Een mens die het gevoel laat meepraten, het emotionele, de spanning ervan in zijn eigen lichaam gewaar wordt die heeft de zegel om verder te gaan. Deze kan het Goddelijke, de Alkracht zo hij meent bereiken. In feite bereikt hij deze Algod of Vader niet, maar bereikt alleen het overwegen en het zekere van zijn eigen zielkracht. Een mens (dat is kosmisch en overal geldend) kan alleen zijn God of de Algod bereiken via zijn eigen zielkracht, zijn eigen zielezekerheid. Nooit en nimmer is een God als iets afgescheiden van ons op ons neer te laten komen mogelijk. Vandaar dat indien ge tot uw eigen ziel komt, het bewustzijn dat door de stoffelijke emotie aangestuwd wordt tot een beleving die niet meer stoffelijk verantwoordelijk nagegaan kan worden (dat is zuiver emotioneel) ge uw eigen kracht gebruikt. Vanuit uw eigen kracht het spreken of het vragen, het probleem dat U in overweging hebt en gestuurd tot uw eigen max. kern zal de ziel U zelf antwoorden.

Dit antwoorden van uw eigen wezen is reeds voldoende, om alles wat U lager afdalend stoffelijk en verstandelijk zult dienen te doen, mogelijk te maken. U krijgt volledig datgene wat U nodig hebt op dit punt. Het Al Goddelijke is dan nog zeker niet bereikt. En zonder dat het in de bedoeling ligt een twijfel te scheppen, dat U niet direkt tot Uw God kunt gaan, maar dat U de zekerheid is geboden, dat ge vanuit uw eigen wezen tot uw ziel kunt komen, die dan met het Algoddelijke in verbinding staande - U alles aanvullend zal gegeven worden wat U nodig hebt. Deze aanvullende noodzakelijkheid is:

1. afhankelijk van datgene wat U denkt.
2. in vergelijk, of als evenwicht (noodzaak) datgene wat U doet.

Nu kan het mogelijk zijn dat de mens wel positief denkt, maar negatieve daden stelt. Deze mens die positief denkt, en uit zijn innerlijke overweging en eigen zielkracht erkent en meent zo goed te moeten handelen (dus positiviteit) ligt hier

3.

"ik erken mijn eigen wezen als deel Gods, mijn bewustzijn, mijn geest" bepaalt voor mij dat is goed, dus ga ik gewetensvol tot de daad over.

Neem nu aan dat deze daad negatieve gevolgen heeft, zo zal zelfs bij deze mens een groter bewustzijnsmogelijkheid aanwezig zijn. Het komt er niet zozeer op aan datgene wat U doet, maar hoofdzakelijk op wat U denkt. Maar uw denken moet in overeenstemming zijn met "mijn geweten". Zo handelend kunt U komen tot het besef van een innerlijke grootheid die ge rustig God moogt noemen.

In het groot Goddelijke een vraag stellend, kan die nooit direkt stoffelijk verwerkelijkt worden zoals U deze op een verstandelijke, redelijke wijze stelt. Vandaar dat wij gezegd hebben "vraagt en U zult niet verkrijgen". Maar gezien onze vorige uitleg is het U mogelijk van Uzelve te krijgen door de aanvulling van uwe zielkracht, die U aan de hand van het voertuig waar de uitvoering nodig is, op een normaal peil kunt brengen zo dat U verder kunt gaan. Eenmaal dat ge komt tot de overtuiging van uw eigen harmonie (die dan kan uitgedragen worden via andere wezens en door anderen met U samen) komt ge tot een overblik die voor U redelijk en verstandelijk waar te nemen is, maar die nooit afbreuk kan en zal doen van uw denken. Indien beide waarden dus niet in strijd zijn met elkaar, dan hebt U direkt het recht van God te zien als het Almogelijke. Te vragen aan God, maar de rede van het gevraagde (en in deze rede ligt dan omsloten uw eigen denken en uw eigen beleven van de essence die in U leeft) + de evenwichtige en niet in strijdige verstandelijke opinie dat het resultaat dus zichtbaar zou zijn op een redelijke wijze. De rede erbij waarom U vraagt? Deze rede slaat dan direkt op de nodige kracht, hulp en mogelijkheid die U dient te hebben om Uw eigen wezen kenbaar te maken. Het eigenaardige is dat indien ge zo te werk gaat, ge uw eigen wezen voorlopig stelt als iets waar een onuitputtelijke bron in aanwezig is.

Kunt U nu aan de hand van het geciteerde een begrip krijgen waar wij naar toe willen in dit geval.

Om een basis van vertrek te nemen in de komende tijd. God, mijn ziel, mijn wezen geeft, maar mijn ziel staat met het groot Goddelijke in verband dus via mijn wezen kan ik vanuit dit Goddelijke putten, maar alleen vanuit mijn wezen kan ik dan weer datgene putten wat ik in mijn verstand in mijn begripsbewustzijn voor mogelijk of belangrijk acht.

Vraag: Zou het kunnen dat we tot het kennen van onze eigen ziel moeten komen, en vanuit onze ziel het contact leggen met het Goddelijke waardoor we met het Goddelijke de kracht kunnen krijgen om onze wensen tot uitvoering te brengen?

Inderdaad. Maar we dienen erop te wijzen, dat wij aangestipt hebben dat ge het eigen Goddelijke, het Algoddelijke praktisch zeker niet in menselijke vorm kunt benaderen. Het kan niet mogelijk zijn dat een mens het Algoddelijke kan bereiken, omdat de mens niet bij machte is, (in zijn begrip niet krijgen kan) dat éne wat God inhoudt/

4.

Neem maar bv. alleen de berechtiging goed en kwaad. De verscheidene elementen die voor ons stoffelijk strijdig zijn, maar alleen tot het verzet kunnen leiden van een evenwicht, maar meer niet. Verder dat wij dus normaal niet het Goddelijke op een verstandelijke manier kunnen bereiken, alleen via een geemotiveerde weg, ligt reeds direkt klaarheid dat ge het groot Goddelijke niet kunt krijgen omdat ge moet vertrekken van een beleven van een kracht die zeker Goddelijk is (aannemende dus dat er niet buiten het Goddelijke bestaat). Maar dat ge bij het beleven van deze kracht pas kunt komen om hoger op te gaan en deze zielkern wel voor U een bereiking inhoudt en deze bereiking reeds voldoende is om ten uitvoer te brengen datgene wat U nu aan God zou vragen. (Maar dan op een bewuste wijze).

Dus het komt er niet op aan de weg die wij geschetst hebben maar waar dat wij willen toe komen. Het begrip dat wij willen stellen van wat, willen wij nu voor iedereen duidelijk maken. Dat ge in de eerste plaats God dient te zoeken in U zelve. Alles wat ge buiten U stelt als het Goddelijke, het grote, en dit als bereiking stelt, dat faalt eens, om de goede reden dat de mens geneigd is alles met zijn eigen drijven van denken zodanig in een vorm te gieten die nooit kan bestaan. Hij komt dan pas tot bereikingen van delen Gods die hem eens het inzicht zullen geven dat alles vanuit het Goddelijke te reproduceren is dat het een kracht is waar hij vrij toegang toe heeft. Alleen een garantie dat hij nooit meer kan nemen dan hij dragen kan.

Dus God in U zelve zoeken, en dit heeft Jezus ook gezegd "Het Koninkrijk God". Buitenstaanders dachten, nu Hij (Mesias) komende zal met het zwaard de verdrukker (De Romein) verjagen. Vandaar dat de gelijkenissen die hij gaf achteraf gezien ook een andere interpretatie kregen. Het Goddelijke zelf in de uitspraak (zoals Jezus toen gaf) was niet direkt stoffelijk verwerkelijkt zoals de mensen hoopten, maar sprak van een grotere dag, of een langere tijd. Daarbij meerdere zielen terug te voeren tot de mogelijkheid dat de erkenning van deze onbewustheid waar de ziel des mensen de mogelijkheid zou gegeven worden, dat eens via deze weg, de liefdeweg, de aanvaarding, de nederigheid en evenwicht vrij van verzet - de erkenning daarin, dat in het lijden zelfs ook de goedheid zat, waaruit in de beleving van deze erkenning de vergevingsgezindheid lag. Deze punten bracht Jezus tot zijn een gezegde samen.

Dus mens aarzel niet, U kunt het werk doen met krachten die U niet kennend maar aanvoelend, in evenwicht gebracht met uw eigen wezen, zeer zeker tot het resultaat voeren van éénheid. Dat wij al ziende mogelijk maken dat wij kunnen erkennen in de Goddelijke schepping de grote eenheid.

Opmerking: Mag ik U even mijn visie geven? God de Alkracht is aanwezig in elk kleinste deel van de Schepping. Wanneer dat waar is dan moeten we dus onzelf zien, als zijnde een deel van God waarin de Godskracht volkomen aanwezig is. Wanneer we dit aannemen dan kunnen we dus met beroep te doen op een kracht in ons, feitelijk alles te verwerkelijken wat we wensen, wat we nood-

zakelijk achten. Wanneer we dus een beroep doen op de Goddelijke Kracht in ons dat we dan feitelijk meer dan genoeg krachten aanspreken, dat we dan niet moeten trachten ev. aanvullende krachten van buiten ons op te roepen.

Antw: Ja maar zelfs deze krachten buiten U zijn Goddelijk. Nu leeft U in een wereld, waar het U mogelijk is van krachten buiten U a.h.w. ter steun op te roepen. Ze zijn in uw wezen aanwezig. Zij dienen er te zijn want niemand kan een kracht oproepen waar hij de naam niet van kent. De naam, betekenis is gevoelsbeleving, is uw eigen weten, uw eigen aanvoelen van het harmonische van het rustige. Nu hebt U gesteld dat God is een potentie, overal aanwezig. Zeer goed, maar wat ben ik met een potentie?

Opm: Potentie kan geactiveerd worden natuurlijk.

Antw: Wat is daar voor nodig. Bv. Buskruit, potentie. Wat moet ik doen? Zolang ik geen vuur maak is buskruit voor mij potentie. Het komt er op aan dat wij nu de ontsteking kunnen vinden om deze potentie in ontlading te brengen. Deze ontsteking ligt in de mogelijkheid die ik mij verstandelijk kan indenken. Maar ook ligt deze in de mogelijkheid dat ik via mijn gevoelsbeleving een idee kan scheppen dat weer mijn omvattend idee van de wereld bv. dat ik aan de hand van de versterking van dit idee andere slapende potenties in mij aanwezig als een energie kan omtoveren. Het is dus niet voldoende alleen maar in mijzelf beroep te doen. Alleen is het goed en aanbevolen van via uw eigen wezen een erkenning Gods te zien, die gepaard gaande met een overtuigende eenheid en harmonie van uw wezen, dat ge zo handelend uzelve dient.

Want eerst moet U uzelve dienen, omdat ge, voordat ge iemand anders wilt gaan dienen, op het vlak moet komen van eenheid waar U in opgeslorpt wordt. De opslorplingsmogelijkheid die krijgt U pas door het besef, de noodzaak, dat bv. indien ik goed doe in de wereld daar nergens anders de rede voor ligt, dan dat ik praktisch zonder dat niet rustig kan zijn. Ik heb de behoefte daarvoor. Voel ik dat in mijn wezen op een zo grote graad, dan kan ik zeggen goedheid Gods, Kracht, alomvattend vertegenwoordigd daarin, dat is mogelijk. Eer niet. Indien ik zeg: "ik moet goed doen omdat ik anders zus of zo ben", dan ben ik er nog niet. Ik ben er pas indien mijn ganse wezen tot een erkenning kan leiden van een eenheid en een goedheidsgevoel, een samenhangendheid en een samenleving, waarbij ik mijn eigen wezen erken in zoveel ruimer mogelijke dingen. Dus indien ik deze trap bereikt heb dan zal ik elke zielekern van elke kracht die ik in mijn wezen, en ook buiten mijn wezen, erken als deel van de grote kracht, direkt via mijn wezen meer kunnen laten ontladen dan door andere mensen.

Stelt U het zo. Indien ge met 20 mensen samen zit en 20 bidden, het mogelijk is dat slechts doe uw eigen wezen, datgene wat gevraagd wordt in dit gebed voor mogelijk wordt geacht. Dat heeft Jezus ook gezegd: "Vraagt en doe het in mijn naam". Indien wij Jezus nu zien als een engzijdig gedeelte van iets, dan zullen wij ook maar een eng gedeelte krijgen. Gaan wij op tot een grotere liefde (tot Jezus) dan is het mogelijk dat wij bv. door een lijden of zo, pas er toe kunnen komen ons eigen wezen beter te leren kennen als mens.

Vraag: Is het mogelijk contact te leggen tussen ons en onze ziel. Bestaat er misschien een oefening voor?

Antw: De geest, bewustzijn, dit aktiveert de zielkracht. Aanzie het nu niet stof uw lichaam, geest ook lichaam maar iets fraaier, en uw ziel dan als iets schitterend in goud. Zo is het niet. Uwe ziel is de kracht Gods vertegenwoordigt voor uw wezen. Het komt er op aan van via de bewustzijnsuitbreiding te komen tot een kosmische beleving waarin pas mijn ziel zich kan vestigen. Alle andere verschijnselen die zijn er nodig om mijn bewustzijn te scholen, te leren voor wat mijn zielkracht in staat is. Maar mijn zielkracht is voor alles in staat pas dan, wanneer ik met mijn bewustzijn deze kan in aktie brengen of in bewuste aanvaardende rustende toestand tot zijn God kan leiden. Doen wij de fout van, ik ga mijn zielkracht tot mij trekken, dat kunt U niet. Waarom niet? Veel mensen willen iets op zich trekken dat ze reeds bezitten. Ze vergeten dat de ware en juiste weg is; via datgene wat ze bezitten te komen tot een dubbel bezit. Als te geloven in het lichtende en de vermenigvuldiging dat ze dat wat ze vandaag bezitten morgen dubbel zullen bezitten indien ze het huidige bezit maar goed besteden.

Vraag: U hebt in het begin gesteld, dat het er niet op aan komt wat we doen, maar enkel wat we denken. Klopt dat?

Antw: Voor de persoonlijke bewustwording ja zeker, echter is er nadien gesteld dat Uw denken en uw doel, niet in strijd mogen zijn met uw eigen visie, uw eigen leven? Maar indien ik eerlijk vanuit mijzelf iets in mijn eigen wezen als noodzaak voor mij erken, en ik heb daar een Godsvertrouwen in, een zekerheid in opgebouwd, zal alles wat ik doe zelfs indien het verkeerd is ertoe leiden tot een groter Godsvertrouwen en een Godserkenning in mijn wezen. Dat lijkt voor de stofmens niet aanvaardbaar. Maar vergeet één zaak niet, dat ge vanuit het menselijke, het Goddelijke niet kunt overzien en dat ge onmogelijk vanuit een menselijk begrip kunt goedkeuren zelfs dat Jezus aan het kruis zegt tegen de moordenaar: "vandaag nog zult ge in mijn paradijs zijn".

Wanneer men iets doet, en dit doen is het gevolg van een denken dat harmonisch is met het wezen of de zielekracht, de erkenning door het bewustzijn, dan leidt dit 100% juist voor het individu. Daarom is ook gesteld: Probeer in uw groepen één doel te stellen dat voor elkeen aanvaardbaar is, ongeacht de meningen die U er op na houdt. Maar bijeenkomend tot experimenten zult U het doel in acht nemend nooit geen disharmonie in Uwe buurt ontwikkelen. Stuiten leden op een moeilijkheid om dit doel te kiezen, dan moet U met elkaar overleggen of er niets eenvoudigers kan gevonden worden. Wordt men gewaar dat er bepaalde activiteiten die U doet direkt zouden storend werken tegenover uw groot gestelde doel, dan is het uw taak van te zien in hoeverre u weer eerlijk denkt met uzelve, en dan uwe daad te wijzigen aan de hand van de oplossing, of het gevolg dat door uwe eerste daad is geschiedt.

Stel in het algemeen in onze kursus; datgene wat ik doe, doe ik voor het goede, en breng uw idee van het goede in overeenstemming met de lessen die gegeven zijn, met begrippen van God en Kosmos, dan zult U nooit op een zijpad geraken. Hoe moeilijk soms ook de erkenning van uw eigen wezen later is. Want ook de erkenning van uw eigen wezen gaat niet gepaard met een zekere glorie, dat kan zeer hard vallen. En hoe harder het eigenlijk valt, hoe makkelijker het op te lossen is. Want een denkend wezen, dat in een zeer grote tegenspoed zich geslagen voelt krijgt een beperkte reaktie van denken, of aktie van uiting. Door deze rust, is de mogelijkheid geboden van de andere zijde die niet is beleefd maar door de evenwichtsverhoudingen in het geschapene van deze te aktiveren. Dus ik kom tot de erkenning op een zeker moment "ik deug niet, ik heb verkeerd gedaan". Dat kan zo vreselijk pijnlijk zijn, dat ge verlamd van denken en zijn wordt. Het is dus nodig geweest dat ge tot deze erkenning kwaamt, omdat er iets machtigers boven U stond en U daarop attent maakte. Door deze erkenning "ik heb verkeerd gedaan" komt deze kracht bij U aankloppen, en U hebt het zo aan te nemen en dan te beginnen, volgens de weg die ge voorgespiegeld krijgt. Vandaaruit dat de Orde zegt, geen eeuwige verdoemenis. God is Liefde, God is Barmhartig, de vrije wil des mensen bepaald om terug te komen tot mijn wezen.

Vraag: Over die vrije wil, er zijn mensen die vinden geen vrije wil te bezitten.

Antw: Een vrije wil van de mens zoals die U kent, is vrij van te doen en te laten wat hij wil. Maar vanuit het Goddelijke is deze wil beperkt, omdat de beperking gewoonlijk aanzet daar, waar de niet erkenning van het Goddelijke aanwezig is. Waar het Goddelijke aanwezig is, is de wil onbeperkt. Maar gezien de erkenning van het Goddelijke zal de wil op zichzelf niet meer de normale wil zijn, zoals ze in de stof geïnterpreteerd wordt, maar het gewone zijn. In de volmaakte wilsuiting Gods ligt het Zijn, is alles aanwezig en willen dient gewoonlijk maar om een tekort aan de wensen aan te vullen. U kunt bv. eeuwig willen leven in het voertuig zoals U nu is. Dat is U vrij van te willen, alleen het kort niet uit. Daarin ziet U dat U beperkt bent. Indien de erkenning Gods daar is, is geen willen meer noodzakelijk, want, dan moet U geen aanvulling meer hebben.

Er zijn natuurlijk verscheiden verwarde stellingen uit voortgekomen, die ge zeer sterk in de Islam vindt: "het is Gods wil dat ik lijd, dus ik lijd". Op zichzelf dat dit lijden aanvaard wordt waarbij een loutering erkend wordt en een erkenning van het eigen wezen, fouten van eigen wezen, is ook daar reeds aan de hand van de aanvaarding een zekere grote weg tot bereiking mogelijk, maar geeft zeker geen inzicht in het werkelijke zijn.

Vraag: Kunt U ons iets meer vertellen over het symbolisch verlaten van een kamer?

Antw: Doodeenvoudig. Ik kan, terwijl ik mij hier zet rustig voorstellen dat ik recht sta. Ik kan mij ook voor de tafel plaatsen of de kamer verlaten. Dit dient wel ingeoeffend te worden. Een zeer goede oefening is de volgende: Stel U voor wanneer ge rustig ontspannen zit, dat ge recht staat, altijd voor U blijft kijken, nooit omkijkt, en inplaats van de deur open te doen door de muur heengaat. In feite blijft U wel zitten. Maar indien ge dit herhaalde maken doet, zult U gewaarworden dat wanneer U geestelijk door die muur heengaat ge wel eens het verschil van temperatuur kunt gewaarworden, die van kamer tot kamer heerst. Dan bent U nog altijd in Uw lichaam, dit is nog geen uittreding. Echter de symboliek die vorige maal bedoeld werd duidt meer op het volgende. Hoe is het mogelijk dat de geest zo moeilijk iets in de stof kan brengen. De rede zit in het feit dat teveel bewust aandacht wordt gegeven op datgene wat wenselijk zou gebracht worden. Indien dit enigzins kan verminderen door al is het maar een kamer symbolisch te verlaten, zoals omschreven, zal er een krachtiger slag merkbaar zijn. De bewustzijnsgrens wordt dan iets verflauwd. Men zal dan gewaarworden dat in deze omstandigheden het makkelijker is een bepaalde instelling te krijgen. Het zijn de gewaarwordingen die ge hebt die de instelling verraden. Echter mag U er geen gebruik van maken dat het lichaam onprettige gewaarwordingen krijgt. De instelling is volledig innerlijk.

Vraag: De ene keer wordt gezegd "zet alle redelijkheid opzij" dan weer "blijf steeds redelijk" ook "de lessen mogen niet met elkaar vergeleken worden". Kunt U toelichten?

Antw: Indien een mens onredelijk begint te handelen in de stof maakt hij van zijn eigen wezen iets onredelijks. Het komt er op aan uw eigen gevoelswereld zodanig te leren beseffen, dat ge dit redelijke waarschijnlijk, ofwel vernauwen moet ofwel verruimen. Indien wij redelijk alles gaan doen die voor ons of de maatschappij betaamt, zullen wij altijd aanleunen aan een gezagspositie die de redelijkheid er voor U heeft ingehamerd en in feit het niet zo redelijk is.

2. Indien ge een kracht wilt gebruiken zult ge wel ten allen tijde de eerste weg van emotie moeten gaan om contact te krijgen. Dit emotionele is onharmonie met uw eigen wezen. Eenmaal in uw eigen wezen, in harmonie gebracht, zal uw denken zelfs indien het een verzet van de buitenwereld met zich roept steeds zeer zeker Goddelijk genoemd kunnen worden. Dat houdt in dat hij die gaat, als baanbreker, anarchist, revolutionnair, rebel zal aanzien worden/ Veelal zullen de betrachtingen van de redelijke mens, of degene die redelijk denken, niet door zijn optreden in praktijk gebracht worden. Geestelijk aspekt moet U bereiken langs de emotionele weg. Brengt U het redelijke in harmonie met uw denken, dan pas krijgt U een erkenning in stof en geest van uw eigen wezen dat kosmisch genoemd kan worden en zeer zeker voor de uitdraging van de komende tijd noodzakelijk zal blijken. De onredelijkheid, zoalng dat ze voor U onredelijk blijft is niet aanvaardbaar.

2.

Maar gezien ge in uw eigen wezen door het emotionele gedreven, kunt komen tot een aanvaarding van iets dat bestaat en zeer zeker Goddelijk en door U erkend wordt, zal de redelijkheid zoals ze buiten U bestaat verschillen van uw eigen redelijkheid. U zult daarbij niet anderen Zijn ontkennen maar U zult us eigen wezen doortrekken, in acht genomen de kontaktnaam die ook anderen kunnen leggen of het wezen Gods dat ook bij anderen aanwezig is. U zult niet schendend optreden maar U zult eigen wezen op een ander vlak bezien.

Probeer te stellen kort: Ik aanzie het redelijke wat voor mij normaal zou dienen te mogen geschieden. Iets onredelijks bv. sla alle n het hoofd af en U wordt heilig. Dat is niet redelijk. Maar een rede wordt gewoonlijk afgeleid van een norm die in de stof en ook in de geest is gesteld door iets of door hem in stand gehouden, die als noodzaak kunnen gelden voor iets geheel. Het Goddelijke overal in vertegenwoordigt zal aan de hand van het beleven van geest en stof als eenheid geen rede meer kennen, alleen een gewoonte-noodzaak -een erkenning in zich dragen van het zijnde van de schepping.

Degenen die zover komen zullen de wereld niet verwerpen, maar zullen in de wereld een taak vervullen waarbij hun eigen wezen deel wordt van een kracht die dan de norm verandering in deze wereld door lichtende krachten zal ten uiting brengen. Wij begrijpen zeer goed dat indien er over redelijkheid gesproken wordt er een verwarring kan bestaan, maar hoeveel zaken doet U onredelijk? Normaal zuiver alleen omdat U denkt dat het goed is. U kunt hardhandig optreden tegenover iemand, dit kan onredelijk zijn niettegenstaande voor U redelijk en ook omgekeerd. U kunt aan de hand van iets dat U lief en dierbaar is zeer onredelijk handelen, doch zult U menen aan de hand van uw liefde die U kent daarin een redelijke verrechtvaardiging te krijgen. Neem nu een groot kosmisch idee aan, dan zal het U duidelijk zijn dat Uwe persoonlijkheid alleen geldt en deze redelijkheid zich dan zal dienen af te wegen tegenover uw zijn en het erkennen daarvan.